

Болашағыңа алаңмын сенің, Бестөбе!..

Бестөбе – ерекше жер. Бабалардан бізге аманат болып қалған бұл алтынды өлкенің тарихы тереңге кетеді. Оның өткені сырт көзге көбінесе осы тектес кеніштер тарихына ұқсай тұра, өзіндік ерекшелігімен дараланады. Алтын қашанда қымбат дүние ғой және оны халық «киелі, қасиетті, жер астында жата бермей, бір кезде жарыққа шығады» деп те айтып жатады. Оның құндылығы, әсіресе, соғыс апаты, басқа да қиын-қыстау кезеңдерде еселеп арта түседі. Алайда, кеніштің басты құндылығы – ондағы адамдар, олардың сындарлы кезеңдерде бойына жинаған рухани қазынасы болса керек.

Балға үймелеген арадай, алтынды жерге адамның да үйір келетіні мәлім. Аштықта тарыдай шашылып Сібірге ауып барған қазақтың біршамасы елге қайтарда осы кентті мекендеп қалады. Олар осының орыстармен және репрессия құрбандары неміс, ингуш, шешен сияқты ұлт өкілдерімен ұжымдасып, кеніш алтынын бірлесе игереді. Бестөбе Кеңес дәуіріндегі қилы кезеңнің бөріні басынан кешіп, шынығып шыңдала берді. Оның шаруашылығы Ұлы Отан соғысы кезінде, әсіресе одан кейінгі «қалпына келтіру» жылдары біршама өрге басты. Ірілі-ұсақты кәсіпорындарды былай қойғанда, бұл кезде екі үлкен шахта, алтын қорыту фабрикасы үзіліссіз жұмыс жасап тұрды. Оны мыңнан астам халқы бар кентте бір бастауыш, екі орта мектеп, емхана кешені жұмыс істеді. Біртіндеп жалақы өсіп, әлеуметтік мәселелер де өз кезегінше шешімін тауып жатты. Тек халықтың шымбайына өтпелі кезеңде өндірістің тоқырап, кейінірек мүлде тоқтап қалуы қатты батты. Дегенмен, кеніш соның бөріне шыдап, әлі күнге тынысын тоқтатпай келеді.

Бестөбенің тағдыр-талайы, бүгінгі болмысы мен ертеңгі болашағы туралы кезінде лауазымды қызметтерде болған, есімі Ақмола аумағына жақсы танылмал азамат Сайлаубек Байболовтың бұдан 2-3 жыл бұрын орталық басылымдарда жарық көрген «Бестөбе – алтын мекен», «Бестөбенің бергені алтын, көргені азап» атты мақалаларында жазылды. Сонымен қатар, жырда жерлес жазушы Әміржан Әлпейісовтың «Азаттық аңсаған Сарыарқа» кітабында да алтынды өңірдің ахуалы кең көлемде айтылған. Екі автор да кеніштің бүгінгі келеңсіз хал-ахуалы мен ертеңгі көмескі болашағына қамқөң болып, қынжылады. Десек те, олар кеніш тағдыры Елбасымыздың бастамасымен жүзеге асырылып жатқан елімізді индустрияландыру бағдарламасы-

нан қалыс қалмасына сенім білдіреді. Қазірде бестөбеліктер осы сенім ақталып, кеніштің әлі де сарқылмаған алтын қазынасы молынан өндіріліп, халықтың игілігіне асатын айшықты күнді асыға күтуде.

Осыдан 5 жыл бұрын отбасымыз тұрып жатқан Кереку қаласынан өзімнің балалық шағым өткен осы алтынды өлкеге жолым түсіп, барған едім. «Елу жылда ел жаңа» дегендей, кеніштің өткен уақыт аралығындағы «жаңарған» әлпетін көргенде, алабұртқан көңілім су сепкендей басылса да, сағыныш сезіміне ерік беріп, өлең шығарған едім. Соны ойымның жалғасы ретінде оқырман назарына ұсынуды жөн көрдім.

Бестөбе десем, елес боп тұрар алыстан,
Үміт пен арман егіз ғой бірге жарысқан.
Ақша бұлт алып Кереку жақтан барар ма,
Сезімді ыстық жүректі бір кез табысқан?!

Қазірде өлкем айырылған бағзы күйінен,
Шашылып қапты отвалдар қаттап үйілген.
Ғайып боп мүлде келіпті тереконниктер,
Кеншілер енді келмейді гудок үнімен.

Тағдырдың ісі – көмескі тартты күндерің,
Көлеңке түсіп, солыпты бір сәт гүлдерің.
Көгілдір байрақ астында тағы түлерсің,
Жайнатар қайта ұяңнан ұшқан түлегің.

Бестөбе десем, жастық шақ түсер есіме,
Сілеті өзен жазықта аққан көсіле.

Суына мөлдір сүңгіп бір шықсам тағы да,
Келер ме екем қайтадан жиырма бесіме!?

Бестөбе саған сағыныш жырын арнаймын,
Өткенге тағзым, тіріге сәлем жолдаймын.
Шуақты болсын, күндерің келер алда деп,
Ақ тілек, адал батасын елдің қолдаймын

**Мұрат ҮМБЕТЕЙТЕГІ,
Қазақстан Журналистер Одағының мүшесі.**

Павлодар қаласы.